

Zbrojní zákony: Německo

Německé ministerstvo zahraničí v roce 2009 odhadlo, že mezi lidmi tam může být až 45 milionů zbraní. V národním registru zbraní, zavedeném v roce 2012, je jich zatím pět a půl milionu.

Při spatření některých exponátů na norimberském veletrhu IWA se německým ochráncům práv musí protáčet panenky

Německý zákon o zbraních zahrnuje pouze střelné zbraně, ale také všechny ostatní předměty, které byly jako zbraně vyrobeny, plus některé další, které výslovně vyjmenovává (například kovové obušky nebo nože delší než 12 cm). Zbraně dělí na zakázané, na povolení a (relativně) volně. Do první skupiny patří obvyklí podezřelí, jako automatické zbraně, zákeřné zbraně (ovšem včetně chladných, jako například nože skryté v holi), nebo průbojné a výbušné střely, ale například také vrhací hvězdičky, svítilny na zbraně a již zmíněné kovové obušky a boxery.

Zakázané jsou také *víceranové krátké zbraně pro náboje se středovým západem o ráži menší než 6,3 mm, vyjma flobertek*. Když jsme pátrali po původu

této krkolomné definice, zjistili jsme, že reálně jde o zákaz pistolí Five-seven na průbojné střelivo 5,7x28 mm. Známou kapitolou jsou nože: mezi zakázané patří nože motýlkové a tlačné (s rukojetí kolmou k čepeli), také vyskakovací a vypadávací, vyjma případů, kdy čepel vyskakuje z boku nože, není delší než 8,5 cm a není oboustranně broušená. Zakázané jsou také střelné zbraně, které lze složit, rozebrat či jinak zkrátit pod délku obvyklou pro lovecké či sportovní účely. Výčet zakázaných kuriozit zakončíme praky se zápěstní opěrkou, ale ve skutečnosti bychom mohli ještě pokračovat.

Seznam volně dostupných zbraní je podstatně kratší. Spadají sem vzduchovky, větrovky a plynové zbraně do

7,5 J, zbraně vystřelující dráždivou látku a poplašné zbraně dovoleného výrobního provedení, jednoranné předovky a lefošky zkonstruované před rokem 1871 a kuše. Ovšem *volně dostupný* nutně neznamená *volně nositelný*.

Nabývání zbraní

K nabytí zbraně je třeba mít *kartu držení (vlastnictví) zbraní*, do které se nabyté zbraně zapisují. K získání této karty je nutno splnit několik podmínek. Za prvé je to **minimální věk**, který je stanoven na 18 let. Dále je to **způsobilost**, což znamená, že žadatel musí být svéprávný, nesmí být závislý na alkoholu a nelegálních látkách a nesmí vykazovat vlastnosti (zejména zdravotní), které by mu bránily v bezpečném a odpovědném nakládání se zbraní. U střelců mladších než 25 let se vyžaduje psychologické vyšetření, ze kterého ale mají výjimku lovci a žadatelé o povolení na malorážky a zlamovací brokovnice. Oproti tomu prohlídka u lékaře není *a priori* povinná – lze ji nařídit, pokud vzniknou pochybnosti o schopnosti žadatele bezpečně nakládat se zbraní.

Dále je tu požadavek **důvěryhodnosti**, který nesplňují žadatelé odsouzení v předchozích 10 letech za trestný čin, ale také lidé, kteří byli v předchozích 10 letech členy zakázané strany či organizace. Důvěryhodné nejsou také osoby, které se účastnily či podporovaly jednání *nepřátelské vůči ústavě* či *směřované proti myšlence mezinárodního porozumění*; a v tomto bodě zákon ani nevyžaduje pravomocné odsouzení. A zřejmě pro jistotu zákon jako nedůvěryhodné uvádí také *osoby, u nichž se na základě okolností lze domnívat, že zbraně použijí nepatříčně nebo nezodpovědně*.

Žadatel musí prokázat **odbornou způsobilost**, což může udělat dvěma způsoby: buď předloží doklad od státem certifikovaného instruktora, nebo mu státem uznaná střelecká organizace vydá doklad o náležitém tréninku nebo praxi.

V Německu platí také dokládání **potřeby mít zbraň**, tedy žadatel musí věrohodně doložit, že má oprávněný zájem na držení zbraně, a že zbraň, o kterou žádá, se k uspokojení tohoto zájmu hodí. Zde se nejvíc projevuje německý přístup k věci: zákon automaticky uznává *potřebu mít zbraň* u členů velkých, státem uznaných zájmových organizací, zatímco neorganizovaný občan je v podstatě odkázán na rozhodnutí úředníka.